

mozek... Asi ☐☐ páč jinak si to vysvětlit neumím ☐ .

Protože víte co? Nejen že si o víkendu vzpomněla, co je to teda ten tunel, ale taky zvládla s přehledem fšécky tři překážky a to nejen tam, ale taky pěkně zpátky! Přesně podle mýho vedení. A to jsem navíc změnila pořadí překážek jinak, než je naše autistka zvyknutá.

Ona umí maaaaximálně, když je dobrá konstelace hvězdiček a Saturn je v konjunkci s Marsem, hop- hop - a tuneeeel. Ale ešče nikdá neběžela hop- tuneeel- hop. To jako je moc náročný ☐ . Natož hned ještě taky zpátky hop-tuneeel- hop. ☐☐☐ To byl její životní výkon, řekla bych. Nechápu, nechápu, jak se jí to podařilo ☐ . Možná dávala trochu pozor, jak to běhá Rumíček, kterej dělal předskokana.

Dopolko jsme se placatili u zeleninovýho záhonu, kde jsem se pustila do pletí. A protože nejsem spořádaněj a odpovědnej zahradník, kterej si šécko pečlivě označí, ba naopak, neb jsem si tuhle vzpomněla, že tady je ještě místo a mohla bych tam něco vysejt.... něco... co, to už ale nevim, že jo ☐ , tak jsem měla značný potíže rozlišit, nejen co je plevel a co už by mohla bejt nějaká plodina :D, ale taky místa, kde neradno okopávati jest, páč už tam natuty pod hlínou něco klíčí ☐☐ Prostě proč si to neudělat složitý, když můžu, že? Oba mi tam zdatně u toho asistovali, Rumíček dost často načihoval do záhonu, Tali se vypleskla na trávník a jako správná modelína chytala bronz.

To já ovšem neplánovaně taky. Neplánovaně, ale kdybych zapla mozek (a nebyla jako Tali) , nebylo by to tudíž nečekaně ☐ . Páč jak jsem byla furt ohnutá, mám teď na krku na zádech vypáleněj cejch ☐ a obě ruce od předloktí k zápěstí mají taktéž barvu spařenýho prasete. Zbytek čistá běloba ☐ . No takže dopoledne se zahradničilo a odpoledne bylo skorem veskzre kynologický.

Vytáhla jsem ven ty překážky a ještě před tím, jsme si trošku zacvičili, abychom si zahřáli mozkový závity. Oprava - Rumíček, aby si zahřál závity. Tali je nemá, ta si mohla jen vyvětrat mozkovnu ☐☐ . Ale vyvětrala si jí dobře, takže nám to všechno překvapivě dobře šlapalo. Je pravda, že prostě ona nevydrží dlouho, u cvičení ne. Jak jde o čuchací a nebo aportovací věci, tak to zvládá - nebo zvládala by do alelujá. Ale to zase nechci já. No ale u poslušnosti se jí za chvíli přehltní mozek a začne se to hroutit. Takže to člověk nesmí moc přehánět. Stejně jako s tím agilitěním. Ale tentokrát ji to bavilo docela dlouho, možná proto,

že se jí opravdu dařilo a běhala to bez opravování. Měla jsem z toho radost. Což asi pochopíte, když si vzpomenete na moje nářky ohledně toho, že se s ní nedá nic dělat, páč je furt v trapu ☐ ☐ .

No a protože před víkendem dorazil balíček ve kterém byl očekávaný nový talíř, mohlo se blbnout i na poli talířovým. Tady mi Tali taky udělala radost, protože poprvé udělala to, že dala moc hezky najevo, že huž stačí. Jak si chytla talíř, běžela s ním po vítězným kolečku hrdě..... z louky zpátky na zahradu. U branky se ještě otočila, ešivá je to taklenc v pořádku, což je pro mě veledůležitěj momentík a pleskla s sebou pod břízu do stínu. Šiiiiikovná, močikovná, tak se mi to líbí. A líbí se mi i to, že si pořád ten talíř drží a nese, že dává najevo, že je to její důležitá věc.

Rumíček ještě neměl dost, ten nemá ostatně nikdá dost, takže jsme si ještě chvílku házeli a pak jsem šla zase kramařit na zahradu. Pokaždý když jsem se pohybovala v rokli v blízkosti vany zakopaný do země, která dělá další z nádrží na vodu, huž se tam nařítíl malej vodník se svou veledůležitou žádostí ☐ . Abych cákala vodičku. Už má hezky naučenou odpověď na můj dotaz, cože to mám ale udělat ☐ . Hrábne několikrát pacičkou do vany, aby jasně ukázal, čeho je žádáno. Někdy tak vehemtně, že zahučí kušnou do tý vany a zporází tam záchytný kameny pro zvířectvo, který by ta náhodou spadlo. A já to pak musím zase složitě stavět. On přitom stojí nade mnou a kape mi na hlavu tu vodu, která z něj odkapává. A je šťastnej a číhá znovu. Když to tady tak píšu, napadá mě, že budu muset zprovoznit bazének, aby se měl kde ráchat, vodníček zrzatej. Tali vezme bazénkem - stejně jako Bubi - za vděk jen proto, aby se tam ochladila, když se dovalíme z pole a je jí vedro, jinak je jí ukradenej a naprosto už vůbec nechápe, co to provozujeme s tou konví.

Ještě by tak pochopila, že jí Rumouš nese. Dobře, nosit věci, to se tak jako občas dělavá, když se to po ní chce. Taky nosí z louky kýbl na zahradu už. Ale z toho, co následuje potom, nerozumí ničemuž. Páč z jejího pohledu je to naprosto idiotská zábava. Stojí a kouká nechápavě na Rumouše, kterej stříhá ve vzduchu přemety, jak se snaží chytit vodu, kterou do vzduchu vystřeluju z konve. Je to taková malá náhražka za jeho oblíbený hrátky z kropicí hadicí. Jak jsou teď ty sucha, tak mu tuhle zábavu nedopřávám až tak často, aby prostě člověk s tou vodou šetřil. Nikdy neví, kdy v tý studni dojde, že jo. A tak naberu do konve vodu dešťovku a dokonalým grifem cuknu tou plnou konví (a modlím se, aby naopak konev necukla mejma zádama ☐ ☐) tak, že z hubice vylítne proud vody vzhůru do vzduchu. A

Rumouš je šťasten, páč tím pádem může taky vylítnout do vzduchu a tam tu vodu chytat. A při tom dělat přemety ☐ . No magor trošku, to uznávám, ale šťastnej magor. A to je pro mě důležitý, takže úkol pro příště - napustit bazének.

K večeru pochopitelně došlo na oblíbený pochod kuřátek o kterým bylo nutno zpravit až na radnici v Karlových Varech a druhý den jsme se věnovali krom lenošení hlavně hrátkám vyhledávacím a stopovacím. Při těch si Tali prohlubuje svoje sebeovládání, protože vždy musí počkat, až si svůj úkol vypracuje Rumíček a pak teprve přijde řada na ní. Oproti dřevním začátkům je velká změna v tom, že plechové krabičky, které jsem musela kvůli její bezpečnosti zavést, už nerozkousává. Ano, čtete dobře. Plechové krabičky. A i ty byly v ohrožení. Do té doby jsem byla zvyklá na naši pseudostopu používat vyřazený černý ponožky, který nahradily dříve používaný lékovky. Fuska se líp v terénu schová.

Ale taky s dá dobře spolknout, že jo, když v ní je něco dobrýho. Takže ty jsem vyřadila okamžitě, ty jsem ani nepoužila (a mám strach je použít i dneska) a zkusila ty lékovky. Když jsem tu první páčila Tali ze chřtánu, bylo jasné, že ani lékovky neobstojí. A tak mi kolegyně kamarádka přinesla dvě plechový malý ploché krabičky. Potřebovala bych jich víc, ale jsem moc ráda za tyhle dvě. No a i ty plechový krabičky dokázala Tali ve své pomatenosti prokousat a sežvejknout tak, že se nedaly skorem zavřít. (Teď mi je Brtník pěkně vyklepal a opravil) .

A pak jsem přišla s nápadem na naprosto jednoduchou hru. Může za to zbytek těstovin ☐ Uvařila jsem jich k obědu nějak moc a nechtělo se mi je pak převážet domů a dát je ohařiskům k večeři. A tak jsem si řekla, že si jen tak zablbne. Usadila jsem ohařiska na "startovní čáru" , dala do každý mističky jednu, dvě vrtule a odkráčela s nima do dálky, kde jsem je položila na zem. Poté jsem se vrátila na start, abych to odpočítala a s "jednááá" jsem zavolala "Mističkáááá" a poslala rukou každýho k jeho misce. Letěli jak šílenci, aby se náhodou nikdo z nich neopozdil. No a takhle jsme si to stříhli několikrát. Jazyky pak měli na vestě a velmi rádi se pak vypleskli na zápraží. Tali do stínu u dveří a Rumíček pod lavici, kde si v jejím stínu dirigoval ocáskem a vyhlížel motýly. Jenže ti letos nějak moc nelítají. Ale teď to bylo jedno, páč byl už pěkně urvanej ☐ .

Když jsme pak jeli zpátky domů, Tali v kufro chrápala nahlas a Rumíček, kterej za jízdy nemůže prej nikdy spát, mlátil špačky v sedě, s hlavou opřenou o sedačky ☐

Tali si někde půjčila....